

Udskrift af dombogen

DOM

Afsagt den 20. december 2016

i sag nr. BS 150-914/2015:

A
...
mod
DFIM
Philip Heymans Allé 1
2900 Hellerup

og i sag nr. BS 154-1251/2015:

DFIM
Philips Heymans Allé 1
2900 Hellerup
mod
B

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen vedrører erstatning efter en ulykke den 29. august 2010, hvor sagsøgeren, A, fik alvorlige personskader.

Sagsøgeren, A, påstand er, at sagsøgte DFIM, tilpligtes at anerkende erstatningspligten overfor sagsøger for den personskade, som sagsøger pådrog sig ved trafikulykken den 29. august 2010.

Sagsøgte, DFIM, principale påstand er frifindelse.

Sagsøgte, DFIM, subsidiære påstand er, at såfremt sagsøgtes findes at være erstatningsansvarlig for sagsøgers personskade, skal godtgørelse bortfalde eller nedsættes.

Sagsøger, A, har fri proces.

Sagsøgte, DFIM, har adciteret, B, og overfor ham nedlagt følgende selvstændige påstand:

Adciterede, B, tilpligtes at friholde DFIM for ethvert be-løb inklusive renter og omkostninger, DFIM måtte blive tilpligtet at betale til A i sag BS 150-914/2015.

Adciterede, B, har nedlagt påstand om frifindelse.

Oplysningerne i sagen

Det fremgår af "Anmeldelsesrapport, Færdselsuheld" dateret den 29. august 2010 fra Nordsjællands Politi blandt andet:

"...

Kort beskrivelse af uheldet

Part 1 kørte syd ad ..., hvor han på ukendt vis forulykkede solo ud for nr. 70 og blev fastklemt mellem tre mindre træer. Part 1 brækkede ryggen, to ribben og punkterede 1 lunge som følge af uheldet. Part 1 spirituspåvirket.

...

Part's 1 knallert, sort PGO med stelnr. RF... stod placeret i vejkanten med fronten mod syd. Der var mindre skader på fronten af køretøjet.

...

Gerningsstedet er en lige vejstrækning ud for ... nr. 70.

...

Gerningsstedundersøgelsen viste, at part 1 formentligt under kørsel ramte kantstenen mellem kørebane og cykelsti, hvorved han styrtede og fald ind i det vestlige buskads.

...

Fortsat mandag den 30. august 2010:

... anmelder ... telefonisk. Hun fortalte, at hun ikke havde været vidne til selve uheldet, men at hun blev opmærksom på det, idet hun bemærkede knallerten ligge midt på vejen. Hun forklarede, at hun så, at part 1 lå fastklemt imellem tre træer med ansigtet nedad, hvorved hun ringede 1-1-2. Hun oplyste, at part 1's styrthjelm lå ved siden af knallerten på vejen.

..."

Det fremgår af Retskemisk Afdelings erklæring af 3. september 2010, at A ved blodprøve udtaget den 29. august 2010 kl. 03.15 havde en mindsteværdi af Ethanol på 1,88 promille.

Det fremgår herefter af Nordsjællands Politi, "rapport, familie" af 22. september 2010, blandt andet:

"...

A... blev i dag afhørt telefonisk, og han oplyste, at han var samlever med parts 1's mor, og afhørte oplyste, at part 1 ikke kunne huske noget som helst overhovedet om uheldet. Der var en lang periode før og efter uheldet, som part 1 ikke havde nogen erindring om.

..."

Det fremgår herefter af Nordsjællands Politi "Afhøringsrapport, Part 1" dateret 5. januar 2011 blandt andet:

"...

Han fremstod klar og orienterende og virkede i balance med sig selv og sin situation. Han sad i kørestod og han oplyste indledningsvis, at han var lammet fra hoften og nedefter og

skulle forblive på hospitalet i ca. 6 mdr. for at lære at klare sig som handikappet og lænket til en kørestol.

Han blev gjort bekendt med oplysningerne i rapporten om, at han formentlig var forulykket som fører eller som passager på den knallert, som var afbilledet på det medsendte materiale. Han erklærede, at han ingen erindring havde om den pågældende dag eller aften. Han havde forsøgt at genkalde dagens og aftenens begivenheder, men det var endnu ikke lykkedes for ham.

Han kendte intet til knallerten på fotoet og han hævdede, at han aldrig havde set den før.

Han oplyste, at hvis knallerten havde været impliceret i uheldet kunne han muligvis have siddet på den som passager, idet han var sikker på, at han ikke selv havde ført den. Han havde i øvrigt fået at vide af nogle læger på Rigshospitalet, at han var delvist nedkølet, da han blev indbragt, hvorfor han og lægerne havde antaget, at han havde ligget et stykke tid på uheldsstedet. Han mente også, at han i glimt kunne huske en lille blå personbil, men han havde ikke kunne samle indtrykkene til noget, som kunne forklare uheldet.

Han havde selv gjort sig nogle tanker om, at han havde siddet bag på knallerten som passager, men han kunne ikke komme i tanke om, hvem der så i givet fald skulle have kørt den og at pågældende skulle have efterladt ham på uheldsstedet.

Han kunne desuden ikke forstå, at han skulle have været ude på uheldstidspunktet, idet han normalt skulle møde på arbejde meget tidligt mandag morgen som skraldemand.

På forespørgsel oplyste han, at ingen i bekendtskabskredsen havde en lignende knallert. Han anede intet om hvilken type knallert det drejede sig om, men det mente han, at politiet måtte være i stand til at finde ud af. Han havde ingen anelse om, hvor knallerten i øvrigt befandt sig, men han gik ud fra, at den var i politiets varetægt.

...”

Nordsjællands Politi oplyste ved brev af 28. januar 2011 til A, at de i medfør af retsplejelovens § 749, stk. 2, havde besluttet at indstille efterforskningen vedrørende færdselsuheldet den 29. august 2010.

Den på ulykkestedet af politiet fundne knallert blev noteret i politirapport med stelnummeret RF.... Dette stelnummer er søgt i Motorregisteret, hvor søgeresultatet var "Ingen køretøjer fundet".

Ved brev af 12. juni 2012 anmeldte 3F på vegne af A sagen til DFIM. 3F skrev i brevet, at de sendte denne sag på vegne af deres medlem, og at der kun var oplysninger om stelnummeret på den knallert som A sad bag på. Brevet var vedlagt et skema udfyldt af A, hvor det blandt andet var anført, at føreren ikke var den samme som skadelidte, samt at det var uklart, hvem der var fører. Herudover var anført:

”...

Der var tale om en knallert. Jeg sad bag på. Jeg havde hukommelsestab i ca. 4 dage efter, så jeg ved ikke hvem jeg sad bag på eller andet i øvrigt. Oplysning om knallert har jeg fået hos politiet.

...”

Den 2. juli 2012 besvarede DFIM anmeldelsen og skrev blandt andet, at de for at kunne tage stilling til sagen havde brug for flere oplysninger og derfor ville indhente politirapporten fra uheldet.

Den 29. november 2012 skrev DFIM til 3F, at DFIM havde modtaget politirapporten og afviste erstatningspligten, med henvisning til, at det ikke fandt-

es bevist, at skadelidte var passager på knallerten, jf. § 19, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 579 af 6/6 2007 om ansvarsforsikring for motorkøretøjer mv.

3F skrev den 23. april 2013 til Nordsjællands Politi og anmodede om genoptagelse af sagen, da de havde fundet navnet på føreren af knallerten, som blev oplyst som B,

Samme dag tilskrev 3F DFIM med samme oplysning og anmodede om at sagen blev genoptaget.

Ved mail af 27. juni 2013 skrev DFIM til 3F's socialrådgiver, Klaus Møller, blandt andet:

" ...

DFIM kvitterer herved for modtagelsen af jeres brev, dateret d. 23. april 2013. For god ordens skyld skal vi oplyse, at vi har bedt politiet om, at blive orienteret i sagen, hvis der er nye oplysninger.

..."

3F, socialrådgiver, Klaus Møller, svarede samme dag blandt andet, at "A har været hos politiet og orienteret om knallertførerens navn, så sagen skulle være begyndt at rulle der."

Nordsjællands Politi skrev den 19. august 2013 til 3F, at efterforskningen mod B var standset, da politiet ikke fandt, at B kunne sigtes. Politiet lagde vægt på, at de nærmere omstændigheder omkring uheldet ikke kunne fastslås, idet begge parter var kraftigt berusede, og at eventuelle sigtelser efter færdselsloven er forældede efter 2 år.

DFIM afviste ved brev af 28. oktober 2013 til 3F erstatningspligten. Det fremgår af brevet blandt andet:

" ...

Vi har nu fra Politiet i Nordsjælland, Advokatur Sjælland modtaget deres efterforskningsresultat og har følgende bemærkninger.

Det fremgår af politiets efterforskning, at de nærmere omstændigheder omkring uheldet ikke kan fastslås, idet A og B var kraftigt berusede. Vi har endvidere i sagen noteret, at der ikke var vidner til uheldet.

På baggrund af oplysningerne fra politiets efterforskning og de øvrige oplysninger i sagen afviser vi anerkendelse af erstatningspligten.

Vi lægger ved afvisningen til grund, at der ikke er oplysninger i sagen der kan understøtte, at A var passager på den uindregistrerede knallert.

..."

B har den 4. juli 2014 underskrevet en erklæring med følgende indhold:

ERKLÆRING

Undertegnede B, ... , erklærer herved følgen-

de i relation til færdselsuheldet den 29.08.2010.

Undertegnede og A kørte begge på knallerten. Undertegnede var fører af knallerten, mens A var passager.

Ovenstående oplysninger erindrer jeg klart, og jeg er om fornødent villigt til at afgive vidneforklaring under straffeansvar herom.

...”

A, nu repræsenteret af advokat, og ikke af 3F, anmodede ved brev af 14. juli 2014 DFIM om genoptagelse og anerkendelse af erstatningspligten på baggrund af den nu fremkomne erklæring fra B. As advokat bemærkede herudover i brevet, at der havde været forligsforhandlinger imellem 3F og DFIM frem til i hvert fald den 28. oktober 2013, hvorfor nærværende sag ikke er forældet.

DFIM svarer i udateret brev modtaget i juli 2014 på As advokats kontor:

Vi har modtaget jeres henvendelse.

Vi fastholder afvisningen.

Vi lægger ved afvisning til grund, at det ikke har været muligt for politiet at fastslå de nærmere omstændigheder ved uheldet. Politiet har ikke fundet det bevist, at B var fører af knallerten under politiets efterforskning.

Det forhold, at B knap 4 år efter uheldet afgiver vidneforklaring på, at han skulle være fører af knallerten på uheldstidspunktet, ændrer ikke på vores opfattelse af sa-gen.

Vi fastholder afvisningen og afslutter sagen.

A indgav den 25. juni 2015 stævning mod DFIM. Der er enighed om, at denne stævning er indgivet mindre end et år efter den udaterede skrivelse fra DFIM, hvor afvisningen fastholdes.

Forklaringer

A har forklaret blandt andet, at han inden ulykken i august 2010 arbejdede som skraldemand på fuld tid. Han tjente ca. 25.000 kr. om måneden. Nu modtager han førtidspension. På dette tidspunkt boede han hos sin mor, der boede 3-4 km fra ulykkestedet. Han kan intet huske fra ulykkesdagen, som var en lørdag. Den sidste erindring, han har, er fra om torsdagen, da han var på arbejde. Han tror, han har været til fest, men han ved det ikke. Han tænker, at han har været et sted henne, men han ved ikke hvor. Hans kæreste var til en fest et andet sted. Hans telefon gik i stykker ved uheldet, så han har ikke kunne se, hvem han havde kommunikeret med. Han ved ikke, hvem han havde været sammen med. Han kender B fra sin barndom, og de har før drukket øl sammen. De er ikke venner men bekendte. De ser ikke hinanden privat. Han kom frem til, at det var B, der havde kørt knallerten, da en fortalte ham, at han kendte en, der havde været ude for et uheld på en knallert med en anden bag på. Det var ikke fordi, han havde talt med B om ulykken. Han kan ikke huske, hvem der sagde det til ham.

Han kan ikke huske, hvordan de fik adressen til B. Han har på et tidspunkt set et billede af knallerten, men han kunne ikke genkende den. Han ved ikke, hvor knallerten stammer fra. Han spurgte politiet til knallerten. Han kører normalt ikke på knallert. Han har ikke haft en knallert siden han som 15 årig havde en puck maxi. På uheldstidspunktet var han 25 år. Hans kæreste havde bil. Han har aldrig haft kørekort til bil. Han kendte heller ikke styrthjelman, der blev fundet på ulykkestedet. Hans fagforening kørte sagen for ham. Han har bare talt i telefon med fagforeningen. Han har ikke været involveret i, hvorfor sagen blev anmeldt til DFIM. Vidnet C, kender han fra sin omgangskreds. De taler i telefon og går ud sammen.

Forespurgt af sagsøgers advokat, om det var C, der oplyste Bs navn, forklarede A, at han ikke kan huske, hvem der sagde til ham, at det var B, eller om det var C.

Forespurgt af advokaten, forklarede A, at han har kendt B da han boede i De kendte hinanden fra fritidshjem. Som voksen mødte han B på værtshuset, ... , hvor de begge kom.

B har indledningsvist bekræftet, at han og A kender hinanden fra skole og fritidsordning. Som voksen kender han A som en "festven", som han drak en øl med, hvis de mødtes. Han underskrev erklæringen, fordi han syntes, det var synd for A, hvis han skulle i fængsel. Han ville gerne tage straffen for A. Han skrev under, for at A ikke skulle komme i fængsel. Han kan ikke huske, hvordan han fik erklæringen. Han kan ikke huske, om der var nogen, der talte med ham om ulykken. På tidspunktet, hvor han har underskrevet erklæringen, boede han på et herberg for misbrugere. Han har siddet meget i fængsel, og derfor var det okay for ham at tage en straf for A. Han har siden siddet i fængsel igen og været igennem afvæning for sit misbrug. Han kørte ikke knallerten. Han er sikker på, at han ikke kørte knallerten. Han hørte via facebook, at der var sket en ulykke, efter det var sket. Han tror ikke, han var sammen med A den dag eller op til den dag, hvor ulykken skete. I 2010 boede han på herberg, og han havde ikke en knallert på det tidspunkt. Han har sammenlagt siddet i fængsel i 10 år, så det ville ikke betyde det store for ham at tage en straf for A.

- Forespurgt af DFIMs advokat forklarede B supplerende, at han ikke kan huske, hvem der kontaktede ham om at skrive under på erklæringen. Det var måske en fælles kammerat. Han kan ikke huske, hvorfra han har den oplysning, at A måske skulle i fængsel for knallertulykken. Det kan måske også være en oplysning, han har fået fra en fælles kammerat. Han kendte ikke til en forsikrings sag på det tidspunkt.

Forespurgt af As advokat forklarede B supplerende, at han godt kan huske, at han på et tidspunkt talte med en advokat. Han kan ikke huske at have fået to breve fra en advokat. Han kan ikke huske

ke, hvordan han fik erklæringen, som han underskrev. Han talte også på et tidspunkt med en politidame. Han er ikke blevet straffet for at køre på den knallert. Han kan ikke genkende de to fremsendelsesbreve fra sagsøgers advokat. Han var optaget af andre ting, da han sad i ... Statsfængsel. Han havde et aktuelt misbrug på det tidspunkt. Han kørte ikke den pågældende knallert.

Vidne C har forklaret blandt andet, at hun har kendt A i 13-14 år. Deres forældre kendte også hinanden. Hun besøgte A på hospitalet dagen efter ulykken. De er meget nære venner. Hun var ikke sammen med A dagen før ulykken. Hun ved ikke, hvad A lavede den aften. Mens A stadig var til genoptræning, omkring 1 år efter ulykken, var hun til en fest, hvor hun overhørte B fortælle, at han havde været i en knallertulykke, hvor passageren kom til skade. Hun hørte B sige, at B kørte knallerten. B sagde, at han havde været heldig. Han havde været heldig ved at slippe af sted med det. Hun konfronterede ikke B, den pågældende aften. Hun var beruset. Det var efter en bytur. Hun kendte ikke B på det tidspunkt. Hun fortalte A, hvad hun havde hørt. Hun sagde, at det var en B fra

Forespurgt af sagsøgers advokat forklarede vidnet, at B ikke sagde noget om, hvornår ulykken havde været. B nævnte bare, at der sad en bag på knallerten. Hun syntes, det var påfaldende, men hun vidste selvfølgelig ikke, at det var As ulykke. Hun vidste godt, at A kendte en B, og hun tænkte, det kunne være den samme B.

Forespurgt af advokaten forklarede vidnet, at hun mener, det var ca. 1 år efter ulykken, at hun hørte B fortælle om ulykken. A var på hospitalet i et halvt år og indlagt til genoptræning i 8 måneder derefter. A var stadig i gang med genoptræning, da hun hørte B fortælle om ulykken, og derfor mener hun, at det må være cirka 1 år efter ulykken. Hun sagde til A, at det var en B fra Forespurgt om hun sagde til A, at det var den B, som A kendte fra barn, kan hun ikke huske dette. Festen hun var til var en morgenfest. Hun kan ikke huske hos hvem. Der var mange hun ikke kendte til den morgenfest.

Parternes argumenter

Sagsøger, A, har i påstandsdokument af 8. november 2016 gjort gældende:

”

Det gøres gældende, at sagsøger skal have medhold i den nedlagte påstand når henses til, at det må anses for bevist med den bevissikkerhed, der kræves i en civil erstatningssag, at sagsøger var passager på knallerten ved færdselssuheldet den 29.08.2010, at det ikke bør tillægges nogen væsentlig betydning, at politiet har indstillet efterforskningen, når henses til, at politiet op-

rindelig ikke kendte identiteten på føreren og når henses til, at politiet, da de blev bekendt med identiteten på føreren, måtte konstatere, at der var indtrådt forældelse i relation til forseelsen iht. færdselsloven, at der ikke er indtrådt forældelse idet en eventuel forældelse er suspenderet efter både forældelsesloven og forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, og at der ikke er grundlag for at nedsætte erstatningen i medfør af færdselslovens § 101, stk. 2 idet det subsidiært gøres gældende, at erstatningen højst kan nedsættes med en tredjedel.
...”

Sagsøgte, DFIM, har i påstandsdokument af 19. november 2016 gjort gældende:

” ...

Til støtte for den nedlagte frifindelsespåstand gøres det herefter gældende, at sagsøger bærer bevisbyrden for, at han ved uheldet den 29. august 2010 var passager på en uforsikret knallert som han, hverken var ejer eller bruger af. Det gøres i den forbindelse gældende, at i fald sagsøger var ejer eller bruger af den på uheldsstedet fundne knallert, har han forsikringspligten og er derfor ikke dækket af bekendtgørelse om ansvarsforsikring for motorkøretøjs § 19, stk. 3.

Det gøres gældende, at der på det foreliggende grundlag ikke er dokumenteret med mere end overvejende sandsynlighed, at sagsøger på uheldstidspunktet var passager på knallerten.

Der var ingen vidner til uheldet og den påståede fører af knallerten Bs forklaring fremkom først 2 år og 8 måneder efter uheldet. Sagsøger har ifølge politirapporten ingen erindring fra uheldet, hvorfor sagsøgers egen forklaring ikke kan lægges til grund.

Videre har politiet, efter at være gjort bekendt med B ikke fundet, at de nærmere omstændigheder omkring uheldet kunne fastslås, da begge parter var kraftigt berusede.

Bs forklaring om uheldet kan derfor heller ikke lægges til grund.

Det gøres videre gældende, at sagsøger ikke har dokumenteret, at der var tale om et uforsikret køretøj.

Endelig gøres det gældende, at sagsøgers krav mod sagsøgte er forældet. Til støtte for den nedlagte subsidiære påstand gøres det gældende, at i fald retten finder, at sagsøgte er erstatningsansvarlig, skal erstatningen nedsættes eller helt bortfalde som følge af egen skyld jf. færdselslovens § 101, stk. 2. Erstatningen nedsættes i praksis med enten 1/3 eller 1/2. Det overlades til retten at vurdere med hvilken brøk erstatningen skal nedsættes med.

Til støtte for den nedlagte påstand i ad citationssagen over for B gøres det gældende, at B som ansvarlig skadevolder jf. færdselslovens § 101, stk. 1, er pligtig at friholde DFIM, i det omfang der foreligger ansvar for DFIM i forhold til B i sagen BS 150- 914/2015.

...”

Adciterede, B, har i påstandsdokument af 25. november 2016 gjort gældende:

”...

B har ikke den 29/8 2010 været fører af den i sagen omhandlede knallert. B har videre intet kendskab til den i sagen omhandlede knallert og var således ikke ejer af knallerten og har som naturlig følge heraf heller ikke nogen forsikring på denne endsige nogen pligt hertil. B blev først langt senere kontaktet af A med en forespørgsel om, hvorvidt B kunne være ”behjælpelig” med at oplyse, at han skulle have været fører af knallerten. B var af den opfattelse, at det alene drejede sig om for A at undgå en strafferetlig konsekvens af uheldet og ikke, at det var et spørgsmål om opnåelse af en forsikringsudbetaling. Da det således ikke kan anses for godtgjort, at B har været fører af knallerten i forbindelse med færdselsuheldet den 29/8 2010, påhviler der ikke B noget ansvar for uheldet, og som følge heraf kan der heller ikke gøres regres gældende fra DFIMs side mod B i anledning af samme uheld, hvorfor B må frifindes.

...”

Rettenns begrundelse og afgørelse

Ved den af B underskrevne erklæring, Cs forklaring i retten, noteringen i politirapporten af 5. januar 2011 om, at A allerede på dette tidspunkt mente, at han måtte have været passager, og As forklaring i retten, finder retten det bevist, at A var passager og B fører af knallerten ved ulykken den 29. august 2010. Bs forklaring i retten som fremstod utroværdig og selvmodsigende tilsidesættes.

Herved findes det bevist, at B er kommet til skade som passager, og at dette skete på en ukendt eller uforsikret knallert, og derfor omfattet af DFIM erstatningspligt, jf. bekendtgørelse om ansvarsforsikring for motorkøretøjer § 19, stk. 3.

Ved DFIMs afgørelse den 28. oktober 2013 bemærkede DFIM, at erstatningssagen blev afvist, da der ikke var oplysninger i sagen, der kunne understøtte, at A var passager på den uindregistrerede knallert.

Herudover modsagde DFIM ikke bemærkningen om, at der havde været forligsforhandlinger mellem 3F og DFIM, hvorfor sagen ikke var forældet.

Da sagsøger herefter fremsendte erklæringen til DFIM til at understøtte, at A var passager, finder retten, at dette netop var en fortsættelse af disse

forhandlinger. Retten finder således, at disse forhandlinger mellem sagsøger og 3F har haft karakter af forligsforhandlinger, men om hvad sagsøger skulle fremkomme med af oplysninger og beviser, førend DFIM ville acceptere anmeldelsen. Da sagsøger endda har gjort opmærksom på, at dette blev betragtet som forligsforhandlinger, der afbrød forældelsen, og da DFIM ikke har bestridt dette, samt da DFIM har realitetsbehandlet anmeldelserne hver gang, finder retten, at forældelsen er afbrudt ved forhandling.

Da stævning herefter ubestridt blev indgivet mindre end et år efter DFIMs endelige afvisning af anmeldelsen med erklæringen, findes dette ikke at være forældet, jf. forældelseslovens § 21, stk. 5.

As høje promille findes ikke i sig selv tilstrækkelig til bortfald eller nedsættelse af erstatningen efter færdselslovens § 101, stk. 3.

As påstand over for DFIM tages på denne baggrund til følge.

Da det er fundet bevist, at B var fører af knallerten og A passager ved ulykken den 29. august 2010, er B ansvarlig herfor, jf. færdselslovens § 101, stk. 1, og DFIM kan derfor gøre regres over for B, jf. bekendtgørelse om ansvarsforsikring for køretøjer § 21, stk. 5.

DFIMs påstand over for B tages på denne baggrund til følge.

DFIM skal betale sagens omkostninger i sagen BS 914/2015 til A med 75.000 kr., som betales til statskassen, til dækning af rimelige advokatudgifter, da A har fri proces. Der er ved fastsættelse af sagsomkostningerne lagt vægt på sagens værdi, forløb og udfald.

B skal betale sagens omkostninger til DFIM i sagen BS 1251/2015 med samlet 125.000 kr., hvoraf 93.300 kr. er til dækning af betalt retsafgift, og resten til dækning af rimelige advokatudgifter. Der er ved fastsættelse heraf lagt afgørende vægt på sagens begrænsede selvstændige omfang.

Thi kendes for ret:

DFIM tilpligtes at anerkende erstatningspligten overfor A for den personskade, som A pådrog sig ved trafikulykken den 29. august 2010.

DFIM skal inden 14 dage betale 75.000 kr. i sagsomkostninger til statskassen.

B tilpligtes at friholde DFIM for ethvert beløb inklusive

renter og omkostninger, DFIM måtte blive tilpligtet at betale til A i sag BS 150-914/2015.

B skal inden 14 dage betale 125.000 kr. i sagsomkostninger til DFIM.

Gitte Arildsen

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Retten i Lyngby, den 13. januar 2017.

Cecilie Simone Sommer, Retsassistent

Publiceret til portalen d. 14-05-2018 kl. 14:28

Modtagere: Advokat Jan Torp Hansen, Advokat Nicolai Mailund Clan